

ת"פ 46665/02/13 - מדינת ישראל נגד יעקב בטש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 46665-02-13 מדינת ישראל נ' בטש
בפני כב' השופט עידו דרואן

מדינת ישראל	המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד צלי פלג	
נגד	
יעקב בטש	
ע"י ב"כ עו"ד סרגיי (דוד) מורין	הנאשם

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש בפברואר 2013 הואשם הנאשם בעבירה של החזקת טובין שסומנו בלא רשות בעל הסימן, לשם מסחר בהם, לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר [נ"ח], תשל"ב-1972. זאת, לאחר שבחיפוש שנערך ביום 28.3.11 בחנות ובמחסן שהחזיק נמצאו סך הכל 619 פריטי לבוש מפרים ("מזויפים"), שעליהם התנוססו סימני מסחר רשומים של חברות ידועות:

400 כובעים של חברת Nike International Ltd., 98 כובעים של מועדון הספורט FCBarcelona, 60 חולצות של חברת Manchester United, 51 חגורות של חברת Levi's, ו-10 חגורות של חברת Adidas A.G. (שמות סימני המסחר בהתאמה, להלן - נייקי, ברצלונה, מנצ'סטר, ליוויס ואדידס).

עיקר גרסת הנאשם, שהיא גם תשובתו לכתב האישום, היא למעשה טענה לחוסר ידיעה או טעות:

לדבריו, הזמין מיצרן בסין פריטי לבוש שהגיעו ארוזים בקרטונים. הפריטים שנתפסו היו בתוך הקרטונים, בערבוביית הפריטים הכללית, כשהנאשם כלל לא ידע שלתוך כלל המשלוח שרבבו היצרנים הסיניים גם פריטי לבוש מזויפים.

בנוסף, טען הסינגור המלומד טענות נוספות ובהן:

- העובדות בכתב האישום אינן מגלות עבירה, שכן לא נטען, אף לא הוכח, היסוד העובדתי המחייב שהמוצר המפרי יהא "עלול להטעות אדם אחר";
- לא הובאה עדות מטעם בעלי הסימן הרשום של ברצלונה, מנצ'סטר, ליוויס ואדידס, כדי להוכיח שאכן לא נתנו אלו רשות להשתמש בסימן המסחר שלהם;
- קיים ליקוי בשרשרת העברת המוצגים, בין השוטר שתפס את הפריטים שנושאים כביכול סימני מסחר של ליוויס, מנצ'סטר, נייקי וברצלונה, לבין המומחים שהעידו;

עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה:

1. כלל ידוע הוא, שפגם טכני-פורמאלי בכתב האישום, שלא קיפח-למעשה את הנאשם בהגנתו, לא יביא לביטול כתב האישום או לפסילת הדיון שקיים על-פיו. לא ברור כלל, מדוע לא העלתה ההגנה טענה זו בשלב מוקדם יותר - אמנם, מותר להעלות טענה זו בכל שלב משלבי ההליך, אולם אך הגיוני הוא, שככל שמאחרת ההגנה בהעלאת הטענה, כך ייטה בית המשפט לדחותה (וראו י' קדמי **על סדר הדין בפלילים - חלק שני** (2009), ע' 1294). במקרה דנן מוצתה הגנתו של הנאשם ולא קופחה כלל, כשההגנה תקפה את האישום מכל צד ובאמצעות חקירה נגדית נמרצת של כל עד.
2. במישור העובדתי-ראייתי, הובאו בפני דוגמאות הפריטים הנדונים או תצלומים, יחד עם עדויות עדי התביעה המומחים. אמנם, חלק מהזיפופים ניכר לעין בבחינה מעמיקה או על-ידי הבקיא בכך (כגון חגורות ליווייס, וראו עדותו של מר טפירו בע' [1]32); כובעי ברצלונה, עדותה של גב' זרגרי-סגל, ועוד), אולם במבט לא-מעמיק או לא-מקצועי, הפריטים עלולים בהחלט להטעות - הכיתוב באנגלית של חברת ליווייס; הסמלים והצבעים הידועים של ברצלונה (ומה בכך אם צבעי הדגל הקטלוני, אדום וזהוב לסירוגין, מופיעים שלא כסדרם); ועוד ועוד. אבהיר ואומר, שלפי מראה עיני שלי אכן מדובר בפריטים העלולים להטעות, אך במבט נוסף אף אני זיהיתי את השוני, הזיוף הנטען.
3. אני קובע אפוא כי כתב האישום מילא תפקידו בהבאה לידיעתו של הנאשם את טיבו של האישום נגדו, והנאשם התגונן באופן נמרץ ויעיל נגד אישום זה מבלי שהגנתו קופחה כלל.
4. עוד אני קובע, כי העובדה הנדרשת, של היות כל פריט "עלול להטעות אדם אחר", הוכחה כדבעי.

לא הובאה עדות מטעם בעלי הסימן הרשום של ברצלונה, מנצ'סטר, ליווייס ואדיס, כדי להוכיח שאכן לא נתנו אלו רשות להשתמש בסימן המסחר שלהם:

1. טוענת ההגנה, כי העדים המומחים שהגיעו להעיד מטעם בעלי הזכויות בסימני המסחר, לא יכלו להראות כי לא ניתנה רשות להשתמש בסימני המסחר, שכן הם אינם עובדים של בעלי הזכויות ובמכתבי ההסמכה שבידיהם לא הוסמכו מפורשות ליתן או לשלול רשות שכזו.
2. התשתית העובדתית שהציגה התביעה העבירה ללא ספק את הנטל לנאשם. עם-זאת, הנאשם לא טען ולו לרגע שהיתה בידו רשות להשתמש בסימני המסחר הרשומים, או שסבר שליצרנים הסיניים מהם הזמין את המשלוח היתה רשות שכזו.
3. מעבר לנדרש: מסמכי יפוי הכוח שהציגו המומחים מקנים להם סמכות לייצג את החברות הנ"ל בפני גופי חקירה, אכיפה וחוק. הניסוחים הרחבים שבמסמכים אלו מאפשרים בהחלט לעדים שהגיעו בפני לבדוק טובים שנתפסו, לקבוע אם הם מזויפים, ולפעול להגנת האינטרסים של החברות, בעלות סימני המסחר.
4. ועוד למעלה מהנדרש: הסניגור תקף את כושרה של אחת העדות להעיד על זיוף פריטים, משפג לכאורה תוקפו של מכתב ההסמכה, ואת כושרה של אחרת, משהוסמכה לטענתו על-ידי תאגיד אחר. טענה זו לא ברורה כלל - מומחיותה של עדה בזיהוי פריטים מזויפים אינה צומחת מהסמכה או מתן יפוי כוח, אלא מתוך לימוד ועיסוק רב שנים, כפי שמצוין בפירוט בפתח חוות הדעת (וראו ת/3, ת/4 ות/11).
5. טענה זו נדחית אפוא כליל.

ליקוי בשרשרת העברת המוצגים:

1. העד מר אהרון ערן רופה, עבד בעת הרלוונטית בחברת וויין קניין רוחני בע"מ ונתן שירות למיצגיהן של החברות הרלוונטיות, על-דרך תפיסת פריטים מפרים עם המשטרה וזיהוי ראשוני של זיופים. העד מסר, מזיכרונו ועל סמך המסמך ת/13, כי נכח בעת ביצוע התפיסה, הפריטים החשודים כמזויפים הושמו בשקיות ונלקחו לתחנת המשטרה, שם זוהו, מוינו ונספרו על-ידי העד. האריזה עצמה בוצעה על-ידי שוטר שסימן את האריזות, ולאחר מכן לקח העד את האריזות למחסני חברת וויין. מחברת וויין מועברים המוצגים למומחים, עדי התביעה, כפי שהעידו המומחים הרלוונטיים.
2. כובעי נייקי, כובעי ברצלונה וחגורות ליוויס: הפריטים שנתפסו הושמו בשקיות שסומנו על-ידי השוטר התופס, והועברו לעדים שנתנו חוות דעת והעידו בעניינם. תצלומים שצורפו לחוות הדעת מראים את השקיות עם הסימונים הברורים שעליהן, ולפיכך יש לקבוע כי מכלל הנסיבות הובהר מעל לכל ספק כי המוצגים שנתפסו הם אלו שהגיעו לידי העדים.
3. חולצות מנצ'סטר: לחוות הדעת הרלוונטית (ת/4) צורפו תצלומים של אחת החולצות, ובה נראית בבירור התווית התפורה ("אטיקט") ועליה מתנוסס בעברית שם היבואן, הוא הנאשם. גם כאן אין אפוא ספק, כי מדובר בפריטים שנתפסו בחזקת הנאשם.
4. חגורות אדידס: אלו התקבלו ישירות מידי המשטרה על-ידי נציג בעלת הזכויות, עו"ד דוד קולב, שהעביר למומחית מטעמו. עו"ד קולב עמד בעדותו על-כך שאכן מדובר בפריטים שנתפסו מחזקת הנאשם, ועדותו נאמנה עלי.
5. לסיכום: אני דוחה את כלל הטענות וקובע כי הוכח מעל לכל ספק סביר, כי הפריטים שהגיעו לידי המומחים ונבדקו על-ידם, הם אלו הפריטים שנמצאו ונתפסו בחזקת הנאשם.

טענת הנאשם לאי-ידיעה או טעות בעובדה:

1. ההגנה טוענת, כי תפיסתם של פריטים בודדים (כמה מאות) בתוך אלפי פריטים אחרים, אינה מעידה על ידיעת הנאשם על עצם קיומם. ההגנה מדגישה כי הנאשם נוסע לסין אחת לשנה ומזמין סחורה בהיקף של כמאתיים קרטונים המגיעים ארוזים וסגורים, כי חלק מהפריטים המפרים הגיעו מעורבבים עם פריטים אחרים, וכי במחסנו של הנאשם נמצאו ארגזים סגורים רבים. למעשה, חלק מהפריטים המפרים נמצאו רק לאחר פתיחתם של ארגזים סגורים.
2. עדותו של הנאשם עצמו לא עוררה אמון, באופן כללי. הנאשם, שעיסוקו ביבוא ושיווק מוצרי אופנה, הרבה להיתמם ולטעון כי אינו מבין כלל בנושא של סימני מסחר, אף שהוכח שגם בעבר נתקל בבעיות שונות בנושא זה בדיוק ופעל ליישובן, ועל-אף עיסוקו המתמיד ביבוא ושיווק כאמור.
3. לא מצאתי כי גרסתו של הנאשם, לפיה שרבבו היצרנים הסיניים לתוך המשלוח גם פריטים מפרים, הגיונית או ראויה לאמון: אין זו דרכו של עולם, שיצרן או סוחר יינה את חברו על-דרך "מתן בסתר" של פריטים הנושאים סמלילים (logos) של מותגים מפורסמים, ללא תמורה או לפחות ידוע. טענה מסוג זה, הסוטה משורת ההיגיון (ובוודאי ההיגיון המסחרי), ראוי היה שתיתמך בראיות של-ממש.
4. העובדה, שמדובר במאות פריטים מזויפים, מסוגים שונים, הנושאים סמלילים שונים, ושבחלקם נתפסו בחנות - ולא במחסן - מוצעים למכירה, מקשה עוד יותר על קבלת גרסתו של הנאשם.

סוף דבר:

1. כאמור לעיל, לא היתה מחלוקת שנערך חיפוש כדין ונתפסו פריטים החשודים כמפריים בחנותו ובמחסן של הנאשם.
2. כממצא עובדתי, ובהיעדר מחלוקת של ממש, אני קובע על-סמך עדויותיהם של השוטר פלם ומר רופה כי מספר הפריטים, טיבם ומקומות תפיסתם הם אכן כמתואר בכתב האישום.
3. כממצא עובדתי, קבעתי כי הפריטים שהגיעו לידי המומחים שבדקו אותם הם אכן הפריטים שנתפסו בחזקת הנאשם כאמור.
4. כממצא עובדתי, קבעתי כי מדובר בפריטים מפריים (מזויפים), שהנאשם החזיק בהם ללא רשותם של בעלי הסימנים הרשומים.
5. דחיתי את טענת הנאשם, לפיה טעה או לא ידע שהפריטים הללו בחזקתו, כלא אמינה.
6. לפיכך, אין מנוס מהמסקנה המחויבת, לפיה החזיק הנאשם בפריטים הללו ביוזעין, לשם מכירתם.
7. אני מרשיע אפוא את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום: עבירה של החזקת טובין שסומנו בלא רשות בעל הסימן, לשם מסחר בהם, לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר [נ"ח], תשל"ב-1972.

ניתנה היום, ז' אלול תשע"ד, 02 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.

[1] הצדדים נחלקו לעניין טעות של המומחה מר טפירו בציון מספרי הסימנים הרשומים. כך או אחרת, לחוות דעתו (ת/20) צורפו כל סימני המסחר הרשומים, והעד העיד ברורות כי לא קיים סמליל (לוגו) של חברת ליוויס כסמליל המתנוסס על החגורות ונושא את שם החברה ומספר הדגם 501 (ת/22);